

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num.º atrassats des 2.º tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.º tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Etrangé.....	3 mesos.... 1'50
1 any.....	5'00

SA BOTELLA DE VÍ BÒ.

Una vegada, ja fa pròp de cent anys, qu' hey havia à Palma una familia, marit y muller, amb un sòl fíy mascle, que vivían en santa pau y bòna amor, maldeament fós s' homo un pòbre jornalé que no gonás més qu' una pesseleta de jornal. Tenían salut tots tres, qu' es sa milló riquesa; eran joves qu' encara no havían arribat à s' edat de Cristo, qu' es sa milló condició per viure alegres; y es nin tenia sèt anys fèts, era desxondit còm un mostèl y no tenia cap hòra mala.

Son pare y sa mare, que s' estimavan molt estimavan també moltíssim aquell infantó sèu, y era una glòria veurerlós menjá es dematí una llesca de pambòli ó un plat de sopes amb blèdes y ays, amb un saborino tan gran còm s' amor que los unía.

Un dia un seño à ne qui En Miquèl, que era s' homo, va prestá un servici de cò, d' aquells que no s' pagan amb dinés per no ferlós pèrde es mèrit que ténen, d' agraht li regalá una botella de ví ranci que ja tenia uns quants anys y que per més señes estava plèna de malvasía de Son Valentí qu' en aquell temps era sa que gosava de més fama. Avuy d' aquelles parres que la fèren ja no n' estisteix la pòls, gracies à s' animaló que les matá totes.

Quant En Miquèl arribá à ca-séua va doná sa botella à na Tonina, sa séua dòna, perque la gordás p' es dia des séu Sant, esplicantli sa castá de bálсам que tenia dedins.

—¿Saps que trobava? (va dí na Tonina,) qu' aquesta botella l' hauríam de guardá per quant En Juanet dirá missa, si Deu mos fa la gracia de que vulga essè sacerdot.

—Has pensat bé, (respongué s' homo). Es una idea que t' alab. Posalé à n' es racó de més endins de s' armari y qu' allá s' estiga quieta per ara sense veure sòl ni lluna.

—¿Y aquest lletrero que té, que diu?

—Mira. Aviat está lletjit: diu: «Mal-

vasía de Son Valentí del any 1780,» (contestá En Miquèl.)

Es nin qu' estava allá apròp esclamá tòlduna.

—Axò es s' any que jo vaitx neixe. ¿No es vé; ma mare?

—Tens molta de rahó, fíy méu dols. Sí, no l' hem d' ensatá fins que digues missa, aquest ví bò qu' ara té sèt anys còm tú mateix, en tendrà ja pròp de vint y quatre.

—Llavò si que será una beguda del Cèl: (digué son pare). Deu fassa la gracia de que tots plegadets la poguem beure amb sa mateixa salut y alegría amb qu' ara la guardam.

—Deu t' escolt. Amèn (digué sa dòna.) Es nin no digué rès, perqu' axò de guardarla no li quadrava massa.

Aquella botella fonch colocada en es racó destinat, per ella, y allá s' estava sempre quieta, sense veure sòl ni lluna més qu' un pich cada any, que solia essè dins es mes de Maix, quant na Tonina emblanquinava es rebòst y espolsava es quatre plats que tenia d' obra fina per si eran necessaris qualche dia. Llavò també llevava sa pòls que tenia sa part alta de sa botella y es lacre des tap, y heu feya amb un señy de bístia véya per pò de romprerla.

Es pensaments d' els homos la major part de vegades no son es de Deu y axí es que va succehí que quant En Juanet tengué devuyt anys no va aná darrera essè capellá, sinó que s' aficioná à s' estudi y à prendre carrera, per seguí després ses passes de son pare, cercant una bòna atlòta que l' estimás amb qui pogués essè felís y viure ditxós. Amb so sèu talent logra veurerse un seño manant un barco còm à capitá, y amb sa séua bòna conducta logrâ estalviá una part des séu guaany per doná bònes veyeses à son pare y à sa mare que comensavan à tení ja una edat regulá y amb s' altre à fersè à sí mateix una posició desembarassada.

A la fi quant ja tenia trenta quatre anys y casa pròpi y un petit capitalet ben suat, cercá una atlòta, amb intervenció de sa mare, que visqués retirada del mon; y Deu li fé sa gracia de que trobás

lo qu' havia mesté, perque na Maria que després fonch sa séua espòsa tenia totes ses qualitats que se pugan desitjá per fé una bòna mare de familia, dòna de ca-séua y amant des séus infants. Era blanca, sana, ben fèta, discreta, alegre, modesta, vergoñosa, y trempada de lo més per fé ses feynes de la casa, desde sa de rentá y fé bugada fins à sa de cosí y brodá camies. Per altre part venia de bònes sanchs y axí mateix tenia qualche coseta de ca son pare que s' havia mòrt quant era encara petiteta.

En Miquèl y na Tonina, encara que vèssen sos desitjos contrariats, respectaren del tot sa determinació d' En Juanet y aplaudiren es sèu mòdo de prosehí; y quant vengué es dia de ses nòces, comparegueren à cas fíy amb sa botella aquella de ví ranci, perque n' celebrat des séu matrimoni l' ensatás y poguessen brindá per sa séua prosperitat; y perque Deu benehís aquella santa unió.

—Nèltros la guardavam per quant tú diries sa primera missa; (va dí son pare) però còm axò ja no es possible, segons Deu mos dona à coneixe, may podem ensalarla en milló ocasió.

—Teniu rahó, (digué En Juan, y lletgint es ròtul esclamá). ¡Ah! Jò ja m' havia olvidat de qu' aquest ví va neixe es mateix any que jo. Ara ha fèt trenta quatre anys. Deu essè ja una malvasía preciosa. Llástima no emprarla en còses més profitoses. Si vos m' ho permeteu, mon pare, jo la guardaré amb so mateix cuydado que vos, y no faltarán altres botelles de vins rancis que jò he duy de fóra Mallorca y que tench guardades per un dia còm vuy.

—¿Y quant determines ensatá aquesta?

—Quant vos cumplireu els cinquanta anys de casament amb ma mare. Aquest ví el vos regalaren à vos y ha d' essè vòstra sa solemnidat qu' amb éll hem de celebrá.

—Jò aplaudesch es pensament des méu fíy (va dí na Tonina,) y Deu mos fassa la gracia de que vejem aquest bòn dia tots plegats y sense que n' hi falt cap des qu' encara han de vení.

Tregueren altres botelles més maques y més ben daurades que romanguerau

buydes aviat, però aquella botella verde plena de vi color d'or llampant, amb un paperet blanch petit aficat amb oblèa vermeya y nacrada demunt es tap amb una mica de pèga grega coló de xocola-te, no va fè més que baratá de racó y passá d'un armari petit y blanch amb portes de gelosia à una represeta de pedra d'un racó d'un soterrani fosch ahont hey havia altres botelles més gròsses y més mudades, que desiara sortian plènes per torná entrá plènes ó buydes al temps que ningú, à n'es pareixe, se recordava ja de que n'hi hagués allà una vestida pòbrement però amb més esperit que ses altres que vivia ignorada en aquell racó.

Passaren anys y à dins la casa s'augmentá s'animació d'aquella familia, primerament amb plorayes de nins petits, més tart amb corregudes d'atlòts; y un decapvespre qu'un moix estava dins es soterrani com à arugat, pròva de que n'havia fèta qualcuna; s'òbri sa porta, y dos atlòts amb bastons comensaren à encalsá es moix amb tan mala sort que botant demunt sa represeta de pedra d'es racó d'es soterrani tomá una botella qu'hey havia. Ets atlòts lograren ferí es moix però acodiren à veure es maitx qu'havia fèt amb cara triste y sèria, però prest cobraren altre vegada s'animació quant repararen que sa botella no havia fèt més que tombarse, sense caure en terra ni rompresè.

—Mon pare mos hauria mòrts si nòltros l'haguessen rompuda, (va dí es majó.)

—Al manco era segú qu'avuy no dinavam (digué es segon). Posamla axí com estava y no digues res.

—Anem. Sortiguem y tornarem posá sa clau à n'es seu lloch abans de més remó.

—¿Y quant es que l'han d'ensatá?

—D'aquí quatre mesos que farà mitx sigle que'l señor avi se va casá amb la senhora avia.

—Bona l'hauriam fèta, Miquelet. Qualque Sant mos ha volgut bé avuy.

Ets atlòts sortiren, tancaren, y tot torná quedá amb sa quietut d'abans.

Quatre mesos després arribá s'aniversari des padrí Miquèl, però aquest jèya perqu'havia tres setmanes que tenia una malaltia molt grave y els metges no l'asseguravan. Ningú va parlá de fèsta ni de botella, sinó que no pensavan més que'n qu'aquell véy, s'honra de la casa, recobrás sa salut qu'havia perduda. Ets atlòts foren ets únichs que à mitja veu se digueren. Sempre heu veurás. May vénen ses còses axí com un vòl. Ara qu'haviam de tení fèsta el señor avi está malalt. Tres setmanes després es metge el doná per fòra de perill y permeté que menjás una sopèta de bròu y qualque madritxo sucát dins ví ranci, perque recobrás ses fòrses perdudes.

—Aquest homo ja es véy (digué). Si

ha de recobrá ha d'essè beguent un bòn ví sech y de fòrsa. Cercauló bò malament vos còst à un duro sa quarta.

Son fíy Juan qu'hey era devant prengué sa séua determinació y es temps que na María y sa séua sògra na Tonina se destexinaven per servirli una escudella de bròu lo milló que sabessen. En Juan va aná à cercá sa botella de malvasia tan guardada, la destapá y sense tastarla n'omplí una copeta y l'oferí à son pare qu'acabava de prendre sa tassa de bròu.

—¿Quin ví es aquest fíy méu?

—Beveu y no heu vulgheu sèbre. ¿Que no'l trobau hò?

—Preciós; (digué son pare). Té un bevent que pareix aygo, però quant es dins el còs diu «Aquí som.» Un homo el se sent, amb tal fòrsa, que pareix impossible que puga essè es mateix.

—Ja veureu, mon pare, (va contestá es fíy;) com en dos dies tornareu essè tan valent y fòrt com abans.

—Lo qu'es amb aquest cordial no'n tench cap dupte. En sa méua vida havia begut un ví tan sech y de tanta valentia.

Cada dia aquell véy se bevía dues copetes d'aquell ví y à ses dues setmanes ja va essè un homo nou qu'havia tirat es mal à sa paret y no's conexia ni en sa cara ni en so caminá qu'hagués estat malalt may.

Comensaren llavònses ets atlòts à parlá com à de casualitat de sa fèsta que tenian promesa y es véys à donarlós rahó y à conversarne, y En Juan y na María à fè preparatius per celebrarla, fins que arribá es dia desitjat que va essè es de Sant Juan. Estant ja acabant es diná y à ses derrerries demaná s'avi En Miquèl que duguessen sa botella de malvasia, y es seu fíy li contestá que no faltarian vins generosos y bòn per brindá à sa séua salut y llarga vida, però que sa botella que demanava estava buyda ja.

—¿Y quila s'ha beguda (preguntá casi mitx enfadat.)

—Vos mateix, (li digué En Juan.) A n'aquesta malvasia devèu vos sa salut que disfrutau.

—¿Y perque no m'ho digueres?

—Perqu'hauriau volgut que tots la haguessen tastada y jò no volia llevar-vós gens de salut ni vida. Si fòs estat possible trobarnè més amb sos doblés en sa má, vos ho hauria dit; però com axò era impossible, no vaitx volè que per falta d'una gota recayguesseu y vos n'anasseu à l'altre mon abans d'hora.

—Deu te beneyesca fíy méu, (digué plorant En Miquèl.)

—A mí, y à tots; (respongué En Juan;) en compania de ma mare, de na María y des méus infants, que desitx qu'un dia m'estimin à mí tant com jò vos estim à vos.

En Juan també se posá à plorá, ses dònnes per lo mateix y al témps que donava una besada à son pare ets seus atlòts l'abrassavan y li deyan:

—Mon pare: no tengueu ànsia. Nòltros el cuydarem à vostè, y l'estimarem de sa mateixa manera que vostè estima y cuyda es padrí.

No podia essè de ménos. Es tets sempre semblan à ses òlles.

PEP D' AUBEÑA.

ASES. (*)

Lector, qu'à ses corregudes
No't volgueses acostá
Dimecres passat; no't mudes,
Ni t'enllesteisques, en rudes
Molts d'ases veurás batia.

Pues seguent, matant es fret,
Su ran la llar, dins ca-téua,
O sinó al contrari dret;
Veurás passá qualque aset
De pel gris, y més véy qu'Eva.

Ja sé qu'ans d'havè lletgit
Lo que dó aquest setmanari
Qu'es p'En Nauj Ertsem escrit,
Dirás bó, fòrt ó petit:
«Ja deu essè bòn Vicari!»

No lector, jò no fas vasa,
Ni pretench essè ordenat;
Sòls vuy dí la veritat,
Ridiculisant tot ase
Que d'homo va desfressat.

Per lo tant si n'ets un d'ells
Y llavòrs fèsta no fèsses,
No'm reñys si te pòs banderes;
Que batiy totes ses pells
Tant de ruchs com de someres.

D'elles y ells dins un passeitx
Plè de fònts y brolladors;
Entre flòrs de mil colors
T'admirará s'estabeitx.

Allà hey tens aquell bòn homo
Pagès, que no sab dí cuatro,
Que cèrt pich aná al Teatro
Y tan pòch li va agradá
Qu'encara desjèta s'òpera
Malahint als qui l'han treta.
No hay ha vél. Sa mèl no es feta
Per sa boca des gorá.

¿Veus aquelles qu'es passètjan
Y cap alt y etxerovides
Vòlen essè tan presumides
Qu'apar digan: «Més no puch?»
De segú qui son vòls sèbre,
Y tan sòls elles no heu sabèn.
Son someres que s'alaban
Quant à vendre les m'en duch.

¿Y aquells tres ó quatre pollos
Qu'à totes ses joves miran
Fentlos señes, y qu'els tiran
Requiebro a té qui té.
Qui son ells? Son ruchs encara
Que fent com s'ase d'En Mora;

(*) Aquesta glòsa havia de sortí dissapte passat y no bastá es papé. Per axò la publicam avuy.

Cadascú d'ells s'enamora
De sa qu'enquantre primé.

Si aquest senó amb elevita,
Bastó, guants, corbata y tróna,
Qu'acompanya aquesta dòna
Y mils requiebros li diu,
No fa truch; es perqu'es ase.
Després d'anarli darrera,
Renta es cap à sa somera
Y perd es temps y es llexiu.

¿Y aquesta guarda qu'estorba
Y es ferro-carril critica
Tant qu'apar que no més pica
Per arrancá es nou de rel.
¡Vaja quin gust! ¡Deu no heu vulga
Y Ells los estorb es lograrho!
Però ¡cal! seria raro.
Bram d'ase no puja al Cèl.

Lector, no'n dich més... (perdona)
Perque no convé cansarte,
Ja basta axò per donarte
Cèrt indici des qu'hey ha.
Si qualque dia voltes
D'aquest art ò ram fé escòla,
Recòrda eixa lliçó sola:
«Segons s'ase s'aubardá.»

NAUJ ERTSEM.

QUART MANAMENT.

Era jo petit, y ma bona mare me
contá un etemple d'aquells curts, es-
pressius, que quedan sempre à la me-
mòria per lo interessants.

Escollau:

Eran pare y fiy que s'en pujavan
daxo, daxo, per sa còsta de l'Hospital.
Es veyet de cabeyes blanchs y cara es-
grohida estava malalt; son fiy no l po-
ria mantení, era pòbre, era casat, tenia
infants y es séu jornal era mesquí, tan
mesquí que no li bastava per doná pá à
sa séua numerosa familia. Y es veyet
malalt, haguent menesté metges y hò-
nes gallines, no tengué altre remey més
que prendre es camí de l'Hospital.

Aquests dos personatges s'assegue-
reu à un predís de s'acera y parlaren
llarga estona, sempre amb ses llàgrimes
à n'ets uys, sobre sa séua triste sort.

—Vos heu veys, mon paret méu, veys
lo que guaño, veys que no tench pá
abastament p'es méus infants, sa dòna...

—Heu veitx, si heu veitx, (deya es
veyet amb tò no de conhòrt, sinó de
tristesa y abatiment.)

—¡Ay, mon pare! Si jo pogués, (afe-
gia es més jove,) si jo pogués suportá sa
vòstra malaltia... però es guaño no'm
basta: vos heu veys.

Pare y fiy se miraren amb tendresa,
hey havia dins aquells uys un raitx de
dolor inesplicable y à n'aquells sem-
blants qualque còsa de patèlich, y se-
guiren:

—Un recòrt tench fillet méu que.....

—Parlau, espayauvós.

—Tench un recòrt que may ha olvi-
dat sa méua memòria...

—Digau.

—Quant jo era còm tú, jove, pòbre y
axí mateix amb molts d'infants, y que
casi no los poria doná pá, mon pare (que
sia al Cèl) caygué malalt axí còm jo
ara, y.....

—Parlau.

—Y axí còm mos veym asseguts à
n'aquest predís mateix, tenguem una
conversa semblant à sa nòstra, tots dos
ploravam axí còm ploram y axí còm
mos miram mos miravam.

Es més jove, es fiy de qui parlava,
s'axecá rebent des predís, alsá son pare,
li doná es bras y esclamá amb veu tota
resòlta:

—¡Fugiguem, mon paret!

—Però.....

—Fugiguem, basta, ni una paraula
pús.

—¿Ahont anam? ¿No anam ja à l'Hos-
pital?

—No, à ca-nòstra, y depressa. No
vuy que sa dissòrt me fassa recordá amb
un infant méu lo que vos m'heu recor-
dat, no vuy qu'asseguts també à n'a-
quest mateix predís, quant jò sia véy
haja de fé heure tan amarch glop à cap
fiy méu. ¡Oh, fugiguem, mon pare.

—¿Y es téus infantons? ¿Y sa dòna?

—Callau, no digueu res pús, pujaré à
ses cases d'els richs, tocaré à sa porta
d'els hòns còrs y me respondrán. Sí,
ja heu veurem, me respondrán.

Pare y fiy debaxaren sa còsta de l'Hos-
pital volant, per no dí correns. Un ana-
va duptós, s'altre plè de coratge, amb
cara viva, amb uys animats. Arribaren
à sa séua pobreta casa; sa dòna y ets
infantons reberen es padrinet axí còm
se rēb un soldat tengut per mòrt; l'a-
brassaren, l'ompliren de caricies, y tota
aquella familia, qu'encara sentia sa ma-
teixa necessitat d'abans, se va creure
per un moment riquíssima y que balla-
va per tot arreu òr y felicitat.

Es fiy contá aquella escena y aque-
lles paraules de son pare à un senó que
tenia fama de caritatiu. Es senó no li
va respondre; es fiy s'en aná mújol y
cap baix, però antes de posá peu à dins
ca-séua trobá un metge que'n sortia y
un criat qu'hey entrava amb un pané
amb una má y dues gallines amb s'al-
tre.

Es veyet no se morí d'aquella malal-
tia, y aquell bòn fiy va arribá à un estat
tal de ditxa y felicitat qu'avuy en dia
ets séus infants gòsan, ademés des bòn
nòm que los deixá son pare, una posició
brillantíssima y envejada.

(Rigurosament històrich.)

F. G.

XEREMIADES.

Hem rebut una atenta invitació de
Don Pascual Ribot y Pellicer còm à pre-
sident des *Conservatòri Balear* perque
assistiguem als balls d'aquesta societat.
Ley agraphim de bòn còr.

**

Donam moltíssimes gracies à Don J.
L. Estelrich per s'exemplá de sa poesia
À un Poeta, que mos ha regalat.

**

Els que afavoreixen es nòstro setma-
nari comprantlò ó còm à subscriptors, ó
còm à hòns Ignorants de cò y de repe-
tir, que no tengan encara es calendari
publicat pe sa Redacció de L'IGNORAN-
CIA, qu'es còsa que casi en ténen una
mitja obligació de tenirlò, convé que se
desxondeiscan à comprarlò si es que
vulgan passá un any devertit, perqu'es
pochs que quedan se retirarán de sa
venta pública dins breu témps per do-
narlòs un altre destino.

Lo mateix deym à n'es que sense
essè ignorants volen sèbre aquests de
quants de punts se calsan.

No convé que s'estigan en farislá
dins es mostradós de ses llibrerías, y
qu'allá es tornin rancis; per lo mateix
los donám aquest avís perque llavò no
digan.

**

¿Heu vist may sa manera de fé festa
à Sant Antoni que tenen es manacorins?
¿No? vaitx à contarvosho.

Animació, molta. Música, també. Gent,
moltíssima. Bestia, en gran. Fins aquí,
tot va bé; però lo que trobám que s'hau-
ria de desterrá del tot, son tants de tròns
còm tiran per baix de ses atlòtes, cre-
mantlòs qualque vegada ses faldetes y
es vestit.

Axò es un poch bárbaro y perteneix
més à n'es gènero ervissench qu'à n'es
mallorquí.

Lo que tampoch mos agrada massa va
essè ets encalsos que donan els dimònis
à ses famelles fadrines de la vila. Son
d'un gènero més que grotesch sobre tot
ses de devés es Barracá. Si representan
ses tentacions del gloriós Sant, procurau
no dexarlò de vista; y sobre tot, si teniu
una mica de sentit comú no li donen sa
botella de s'aygordent, quant heu be-
gut, perque begui es quí fa de Sant. Jo
veys, dimònis, qu'axò es un mal exem-
ple que donau à tothom, y qu'es sa ten-
tació en que més aviat cau à cada ins-
tant.

Valga que ja han comensat es derrés
dies.

**

Ydò heu de pensá y creure qu'à Ma-
nacò féren, no fa molt de temps, un ball.

Y à lo milló, quant tothom estava de-
vertintse, es mitx de sa gent hey va
havé un ase de bòn-de-veres y ben de
carn y òs.

Y aquest ase no hey entrá p' es séu
gust sinó que ley fèren entrá no sabèm
quí, però fós qui fós, sa bërba va essé
massa pesada y que desdiu d' un pòble
que passa per il·lustrat.

Dins es carril, fa vuyt dies:

Un señó que séu, à un altre que puja:

—¿Que vé de sa Pobla?

—No, señó. De Manacò.

—¿Còm vey que pujava ara!

—Jo li diré. A n' es cotxo de segona
que venia hey ha un vidre llevat, y amb
aquesta tramuntana no hey ha qui hey
par.

—Ydò; no ha lograt rés baratant, per-
que n' aquest n' hi tenim un altre de
manco y jo he hagut de fé lloch à n' a-
questa señora devora mí, porque s' ayre
acanalat no li arripia tant dirèctament,
produhintli una pulmonia de dues pes-
setes y dos cèntims.

S' estèl de s' auba, tot aquest mes y
part de s' altre será visible de dia per
bòn sol que fassa. Els qui l' vulgan ven-
re podrán cercarló cap à n' es Mitjorn
devés les deu des dematí.

Mos demanan que demanem per favó
à n' es jovensans de Binissalèm que no
tornin sortí à celebrá funció, qu' abans
no la tengau mes examinada.

Suposam qu' aquesta derrera paraula
voldrà dí estodiada ó ensayada.

S' altre dia una dòna de Sineu vá aná
à cercá esclatasanchs per diversió y amb
un instant n' hagué trobats setze lliures
que los va vendre després à pesseta sa
lliura y li produhien setze pessetes.
¡Vaja un bòn jornalet que va goñá! Y
axò qu' enguany diuen que n' hi ha
pochs.

Una señora d' un empleat, quant ven-
gué à Mallorca plorava demunt es Mòll
sense consòl.

Un señó que la va aná à rèbre, li pre-
guntá porque plorava.

—¿Que tròba que no hey ha motiu?
destinapimós à una ròca tan xerèca còm
es Mallorca?

—No es tan dolenta còm vostè es
creu, (li contestá es señó.)

—Per esserhó, per mí me basta es
sèbre qu' es una peña al mitx de la mar.

Al cap de dos ó tres anys es mateix
señó la va aná à despedí perqu' havian
destinat al séu marit à un altre punt y
també la trobá que plorava llágrima
viva.

—¿No deya qu' era tan dolenta Ma-
llorca? ¿Perque plora ara que la deixa?
(li preguntá es señó.)

—Y estich en lo mateix. Es sa tèrra
més xerèca del mon, porque ses altres
tèrres no més fan plora un pich, qu' es
quant hey arriban ó quant s' en van.
Però Mallorca fa plorá dos pichs: un
quant arriban, que no la coneixen en-
cara; y un altre quant s' en van, porque
l' han tastada y coneguda.

CAPRITXOS D' ATLOTES

Un' atlòta capritxosa
Còm cap n' haja vista may,
Amb un còp rompé's miray
Perque no la feya hermosa

Un dia quant s' hi mirava
Perqu' un atlòt va tossí,
Puñy estret el va convestí
Pensant que d' ella's burlava.

Y per pareixa graciosa
Passa péna à té, qui té,
Quant se restreñy es corsé,
Y arriba qu' está rabiosa.

¡Ja'n té de marxandería
Polvos d' arròs y midó!
(Vos dich qu' es séu tocadó,
Pareix una drogueria.)

Y diu: «¡Jò guapa seré
A pesá de Satanás!»
Y, si me fa nòsa es nàs
Vos júr que'l me tayaré.

Posaría un' unsa d' ò,
Què quant axò lletgirán
Moltes polletes dirán:
¿Que deu está escrit per jò?

Y, ses mamays respondrán,
Treguent sa cara per mí:
¡Sí, señoras; sí, sí, sí!
Axí, vos no mostrarán.

MESTRE GRINOS.

CRIDA.

CALENDARI DE L' IGNORANCIA.

Es de forma americana y per setmanes, per-
que sia mes cómodo à n' els manestrals y pa-
gesos.

Comensa es dia de Nadal porque sia hò per
doná ses bones festes; y dú tot lo que duen els
altres calendaris, méns alló qu' els ignorants
no saben ni pòden sèbre per ara. També dú ses
Coranthores de Ciutat, y efemérides, y noticies,
y poesies, y covèrbos, y endevinayes, y recep-
tes de cuyna, y rebostería, y que sé jò que més.

A n' es qui'l compra se li regala al acte un
pla de tota Mallorca.

Se ven à s' Administració des periòdich L' Ig-
norancia; à sa tenda d' els hereus de Don Ga-
briel Rotger, *Calena de Cort*, núm. 11, Palma.

PREUS.—Un calendari..... Mitja pesseta

Una dotzena..... Cinch pessetes

Vint y cinch Deu pessetes

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Si estás malalt, jau.*

SEMBLANSES.—1. *En que la tancan.*

2. *En que té tubo.*

3. *En que té lentes.*

4. *En que ma-dura.*

TRIANGUL.....—*Marsala-Marsal-Marsa-Mars-*
Mar-Ma-M.

XARADA.....—*Vi-ó-li.*

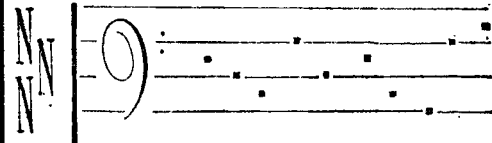
CAVILACIÓ.....—*Pericás.*

FUGA.....—*Viure y riure podrás*

ENDEVINAYA.....—*Que de la mòrt no t' escaparás.*

ENDEVINAYA.....—*Una serp.*

GEROGLIFICH.

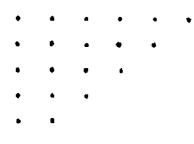

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una casa à n' es martiris?
2. ¿Y una cucuyada à un frare?
3. ¿Y qualque cantó à un diari?
4. ¿Y una bossa plena de doblés à un que tòca es piano?

BIEL.

TRIANGUL DE PARAULES

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
un nòm d' homo; sa 2.ª, una fruyta; sa 3.ª, no té
significat; sa 4.ª, una paraula castellana; sa 5.ª,
lo que fan cèrts carrés de Ciutat en sa nit, y sa
6.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

PREGUNTES.

1. ¿Quin nòm y quin llinatge mallorquí hey la
que s' escrigan amb ses mateixes lletres?
Es nòm comensa amb S y es llinatge amb P.
2. ¿Quina vila de Mallorca es sa més anomena-
da de totes dias tot lo mon?

X.

FUGA DE CONSONANTS.

.ll.i.ia .o.e.a.a .e .e.o.. e.a .a .e .i.a..
UN BUÑOL FRANCÉS.

ENDEVINAYA.

Diguesmè p' es mèu conhort
Tú qu' ets hòmo molt sabut:
¿Quin es s' animal qu' es mut.
Y el fan cantá quant es mòrt?

J. B.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

P. J. M.—Está bé y ferém lo que desitja.
Pursiana Arrecalench.—El procurarém com-
plaire, però no per ara; més tardé.
C. B.—Li enviarém es calendaris que mos de-
mana. Rebutis es doblés.
J. de P.—Es seus desitjos sobre es calendari de
l' any qui vé pòden tení cumpliment. Dins pòchs
dies publicarem ses bases relatives à n' aquesta
millora que ja tenian pensada.

27 JANÉ DE 1883

Estampa d' en Pere J. Gelabert.